

Cuprins

Madam Malus	9
Sosirea în Lumea Cealaltă	21
Orașul din spatele zidului	32
Prin orașul spiritelor	43
Locuința spiritelor	53
La masă cu spiritele și Cunoscutul Fugar	65
Între timp, pe Pământ	76
Profesorul nemort	79
Între timp, pe Pământ	92
Atacul Ghearelor Gheboase	95
Poarta spre Abis	106

Între timp, pe Pământ	112
Nudiștii josnici	114
Capcana de gheață	120
Caracatița uriașă înjurătoare	125
Mașina vicleană de îndeplinit dorințe	132
Cavalerul Îngrozitor	143
Turnul celor o mie de posibilități	149
Un drum spre casă?	158
Finalul călătoriei	163
Epilog	187

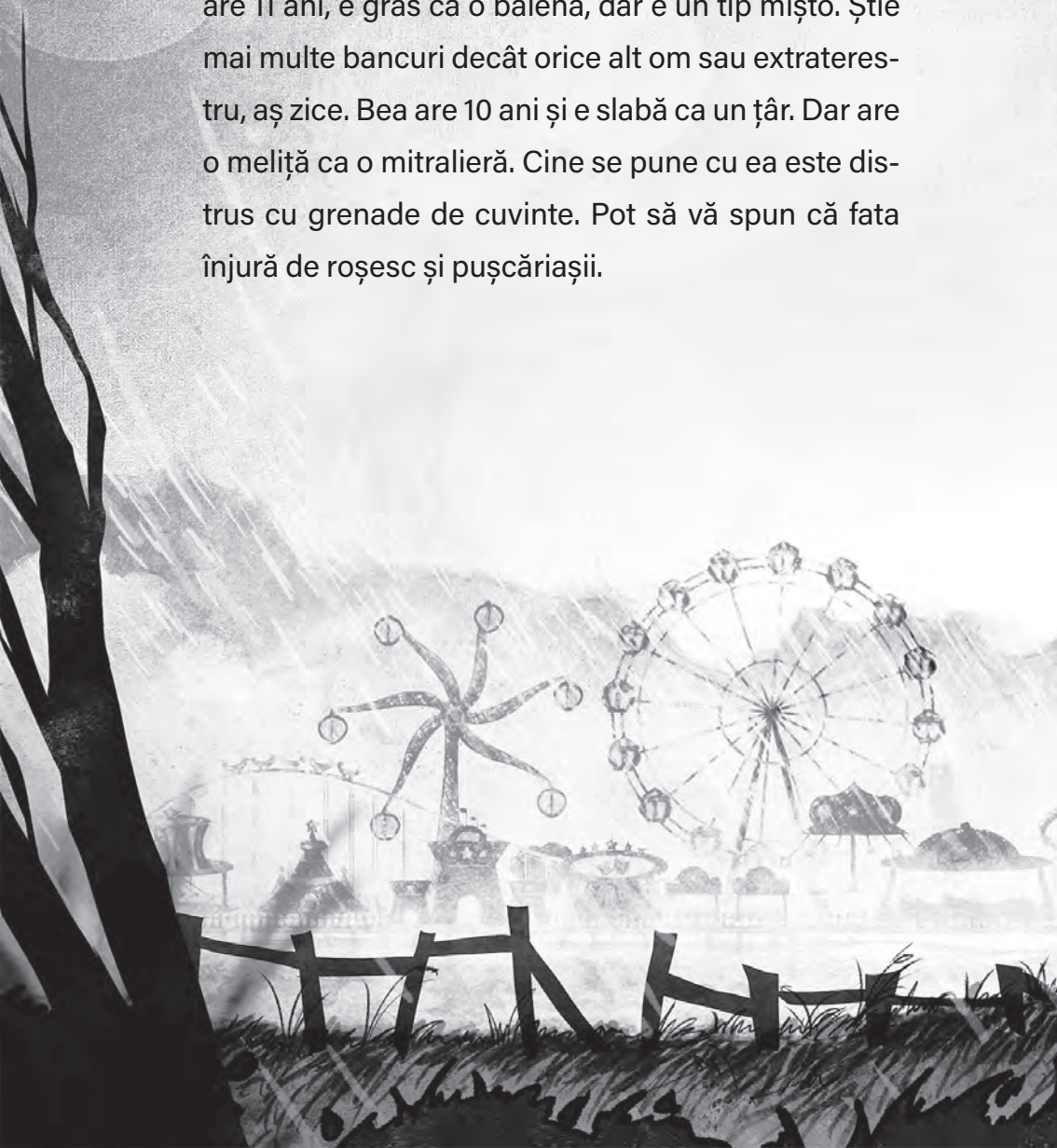

Madam Malus

Nu *cred* în spirite și fantome. *Știu* că există. Și mai știu și că există vârcolaci, troli, vrăjitoare și vampiri. Și creaturi pe care nu vi le puteți imagina nici măcar în cele mai negre coșmaruri ale voastre. Căci eu le-am întâlnit pe toate. Atunci — în Lumea Cealaltă. Și despre asta vreau să vă povestesc. Despre cea mai incredibilă călătorie pe care au întreprins-o vreodată trei copii. Despre o călătorie într-o altă dimensiune.

Totul a început într-o seară caldă și ploioasă de vară. Apropo, eu mă numesc Till și am 12 ani. Împreună cu cei doi prieteni ai mei, Meck și Bea, am fost la târgul care are loc în fiecare an în satul nostru. Acolo erau standuri de tras cu pușca, circuite de

mașinuțe și tot ce se mai poate găsi la un târg. Meck are 11 ani, e gras ca o balenă, dar e un tip mișto. Știe mai multe bancuri decât orice alt om sau extraterestru, aș zice. Bea are 10 ani și e slabă ca un țâr. Dar are o meliță ca o mitralieră. Cine se pune cu ea este distrus cu grenade de cuvinte. Pot să vă spun că fata înjură de roșesc și pușcăriașii.

Deci, târgul nu era foarte populat în seara aia. Începuse să bureze și aproape că nu mai era nimeni acolo.

— Măi, frate, spuse Bea când am ajuns, cu o înghețată în mână, în fața roții mari aproape goale. N-ai văzut așa ceva! Ce sensibili sunt oamenii! Ai zice că toată apa din cascada Niagara cade peste

noi, așa se poartă ăștia. Și, când colo, doar stropeste puțin.

— Exact, aprobă Meck. Ăștia sunt cu toții slabi de înger, papă lapte, bășinoși.

Apoi ridică brațele în aer și strigă tare:

— Doamnelor și domnilor, unde va ajunge țara asta? Nimeni nu mai e dispus să facă ceva... Trebuie să fie posibil să ne distrăm și pe ploaie!

Un cuplu care trecea pe lângă ei scutură din cap. Dar Bea și cu mine l-am aplaudat.

— Meck trebuie să devină primar! Țara are nevoie de bărbați tineri! strigă Bea.

Am trecut râzând pe lângă tunelul groazei, pe fațada căruia trona un uriaș cap de mort, care deschidea și închidea întruna gura. Și dintr-un difuzor răsuna: *Toți râd și chiuie când expresul groazei se dezlănțuie*. Dar nimeni nu chiuia sau râdea. Nu exista aproape niciun vizitator care ar fi avut chef să se suie într-unul dintre vagoane. Doar la un stand de tras cu arma erau câțiva bărbați tineri, care beau bere și nu reușeau să nimerească ținta.

Orașul din spatele zidului

După ce am mers cam zece minute, am constatat că lumina aceea ciudată venea de pe arcada mare de piatră a unei porți. În punctul cel mai înalt pâlpâia ceva ce semăna cu un felinar. Dar era o făclie mare, al cărei foc se stingea și se aprindea din nou, ca prin farmec.

Ne-am îndreptat în continuare spre ea. Deodată, Meck s-a oprit.

— Auziți și voi?

— Ce să auzim? întrebă Bea, după care se opri. Da, acum aud și eu.

Un zumzet ciudat venea din pământ.

— Vine din nisip, spuse sec Meck. Parcă ar vorbi.

Pe umărul meu, Stribbi deveni neliniștit.

— Mai repede! piui ea. Vreau să intru în oraș.

— Dar de ce? întrebă Bea.

— De-aia!

Am iuțit pasul și la scurt timp stăteam în fața unei porții gigantice. De-abia acum am observat zidul negru înalt de trei metri, care se întindea la stânga și la dreapta porții și ale cărui capete nu se puteau vedea. Zidul se pierdea în ambele părți, undeva în lumina crepusculară.

— Cred că ar trebui să trecem prin poartă, șopti Bea. Dar de ce e zidul ăsta aici? Poarta e larg deschisă și nu văd pe nimeni care ne-ar putea opri.

— Eu sunt nimeni?! a răsunat, ca răspuns, o voce întunecată și puternică din neant.

Am tresărit de spaimă și ne-am luat de mână.

— Cred, murmură Meck, cred că avem...

— ...o mică problemă, completă vocea întunecată. Apoi aerul din jurul nostru începu să vibreze și în mijlocul porții apăru un monstru. Nu ne venea să ne credem ochilor: era o șopârlă uriașă. Mare cât o mașină. Ne privea cu ochii ei cât farfuriile, iar de capătul limbii care se mișca permanent înapoi și încolo atârna un fel de cuțit.

Șopârla deschise gura și spuse:

— Da, aveți o problemă. Nu sunteți anunțați. De ce ați murit și de ce eu nu știu că urmează să vină trei spirite căcăcioase? Ei? Până una alta, eu sunt Gardianul! Cel puțin săptămâna asta.

— Murit? am întrebat eu. Ce înseamnă asta?

— Păi, exact ce spun eu. Cum ați mierlit-o? Înecați? Otrăviți? Gâdilați de moarte? Sau cum? Trebuie să fie ceva de genul ăsta. Nu păreți să fi fost prinși sub o locomotivă. Aveți în continuare toate părțile la locul lor.

— Cred că-mi vine rău, gemu Bea.

Meck se făcu alb ca varul.

— Asta înseamnă... că noi... vreau să spun... cumva am...

— Dumnezeu mare, l-a întrerupt Bea, suntem morți! Vrăjitoarea ne-a omorât.

Am văzut cum i-au dat lacrimile.

Și mie îmi venea să plâng. Dar, dintr-odată, mi-am dat seama că inima îmi bătea nebunește de frică.

Inima mea! Încă mai bătea! Nu puteam fi mort!

— la uitate, simte asta! am spus, i-am luat mâna lui Bea și am pus-o pe pieptul meu. Ai mai auzit de vreun mort căruia să-i bată inima în halul ăsta?

Bea mă privi ușurată.

— Și, în plus, mai și respirăm, capete seci! strigă Meck, care devenise iar cel pe care-l cunoșteam. Priviți la pieptul meu musculos cum se ridică și coboară ca o mașină puternică.

— Domnule... ăăă... Guardian, i-am spus eu șopârlei. Noi nu suntem morți.

— Nu sunteți morți? întrebă șopârta încurcată. Cum, ce, unde, cine, de ce? Asta nu e posibil! Nu sunteți morți? Cred că mi se face rău și înviez. Trebuie să aduc ajutoare!

Apoi Guardianul s-a întors și a dispărut în întunericul din spatele porții.

— Stribbi, am spus eu, ridicând-o cu blândețe pe vampiveveriță de pe umărul meu. Cine a fost ăsta?

— Unul dintre Gardieni, răspuse ea. Și acum vine cu Stăpânul Umbrelei.

— Cu cine? am întrebat într-un glas toți trei.

— Cu ăsta, spuse Stribbi, arătând spre poartă.
Și iată-l. Un bărbat înalt, slab-mort, cu un joben
negru și o umbrelă uriașă deschisă, mare cât un

